

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4302/2567

พนักงานอัยการจังหวัดชุมพรโจทก์ นาย ค.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 3, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 57, ป.ยาเสพติด มาตรา 162, พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 157/1, ป.วิ.อ. มาตรา 193 ทวิ, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 4, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 7, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 8, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 15, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 67, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 91, พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 4, พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 43 ทวิ, ป.อ. มาตรา 32, ป.อ. มาตรา 33, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 371, ป.อ. มาตรา 90, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 56, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 30, ป.ยาเสพติด มาตรา 90, ป.ยาเสพติด มาตรา 104, ป.ยาเสพติด มาตรา 145, ป.วิ.อ. มาตรา 195, พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดียาเสพติด พ.ศ. 2550 มาตรา 3, ป.ยาเสพติด มาตรา 107

ย่อ / หลักกฎหมาย

การพิจารณาว่าโจทก์จะอุทธรณ์คดีความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดได้หรือไม่ ต้องพิจารณาตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่เป็นคุณแก่จำเลยตาม ป.อ. มาตรา 3 โดยความผิดฐานเสพเมทแอมเฟตามีนตาม พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 57 ต้องด้วยบทกำหนดโทษตาม มาตรา 91 ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำความผิด มีระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 6 เดือน ถึง 3 ปี หรือปรับตั้งแต่ 10,000 บาท ถึง 60,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ส่วน ป.ยาเสพติด ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้ภายหลังการกระทำความผิดได้บัญญัติบทความผิดไว้ในมาตรา 104 ต้องด้วยบทกำหนดโทษตาม มาตรา 162 มีระวางโทษจำคุกไม่เกิน 1 ปี หรือปรับไม่เกิน 20,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ บทกำหนดโทษตาม ป.ยาเสพติด มาตรา 162 จึงเป็นคุณแก่จำเลยมากกว่า เมื่อความผิดฐานเป็นผู้ซบซีเสพเมทแอมเฟตามีนตาม พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 157/1 วรรคสอง ต้องระวางโทษสูงกว่าที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยยาเสพติดให้โทษอีกหนึ่งในสาม ดังนั้น บทกำหนดโทษของความผิดฐานเป็นผู้ซบซีเสพเมทแอมเฟตามีนตาม พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 157/1 วรรคสอง ประกอบ ป.ยาเสพติด มาตรา 162 จึงมีระวางโทษจำคุกไม่เกิน 1 ปี 4 เดือน หรือปรับไม่เกิน 26,666.66 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ กรณีจึงต้องใช้บทบัญญัติตาม พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 157/1 วรรคสอง ประกอบ ป.ยาเสพติด มาตรา 162 มาพิจารณาว่าต้องห้ามอุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริงหรือไม่ เมื่อ

คำพิพากษา

คดีนี้ศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษจำคุกจำเลยในความผิดฐานเป็นผู้ซบซีเสพเมทแอมเฟตามีนแต่รอการลงโทษไว้ โจทก์จึงต้องห้ามอุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริงตาม ป.วิ.อ. มาตรา 193 ทวิ การที่โจทก์อุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริงขอให้ไม่รอการลงโทษ แล้วศาลอุทธรณ์รับวินิจฉัยให้และพิพากษาในความผิดฐานนี้มานั้นเป็นการไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัติแห่ง ป.วิ.อ. อันว่าด้วยอุทธรณ์คำพิพากษาศาลอุทธรณ์ในความผิดฐานเป็นผู้ซบซีเสพเมทแอมเฟตามีนเฉพาะที่วินิจฉัยตามอุทธรณ์ของโจทก์เว้นแต่ส่วนที่ศาลอุทธรณ์ใช้อำนาจตามกฎหมายกำหนดโทษจำเลยใหม่จึงไม่ชอบ โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 4, 7, 8, 15, 57, 67, 91 พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 4, 43 ทวิ, 157/1 พระราชบัญญัติอาวุธปืน

เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 4, 7, 8 ทวิ, 72, 72 ทวิ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 32, 33, 91, 371 และริบอาวุธปืนของกลาง จำเลยให้การรับสารภาพ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 15 วรรคหนึ่ง, 57, 67, 91 พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 43 ทวิ วรรคหนึ่ง, 157/1 วรรคสอง พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 7, 8 ทวิ วรรคหนึ่ง, 72 วรรคหนึ่ง, 72 ทวิ วรรคสอง ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 371 การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกันให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานเสพเมทแอมเฟตามีนและฐานเป็นผู้ซื้เสพเมทแอมเฟตามีน เป็นการกระทำความผิดเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 157/1 วรรคสอง ประกอบพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 91 ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 คุก 8 เดือน และปรับ 20,000 บาท ฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต จำคุก 1 ปี และปรับ 20,000 บาท ฐานมีอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต จำคุก 1 ปี และปรับ 4,000 บาท ฐานพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาตและโดยไม่มีเหตุสมควร (ที่ถูก เป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาต ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90) จำคุก 6 เดือน และปรับ 4,000 บาท รวมจำคุก 2 ปี 14 เดือน และปรับ 48,000 บาท จำเลยให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กระทงละกึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 19 เดือน และปรับ 24,000 บาท โทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้ 2 ปี และคุ้มครองประพฤติดของจำเลยไว้ 1 ปี โดยให้จำเลยไปรายงานตัวต่อพนักงานคุมประพฤติ 4 ครั้ง ตามเงื่อนไขและระยะเวลาที่พนักงานคุมประพฤติเห็นสมควร กับให้จำเลยกระทำความกิจกรรมบริการสังคมหรือสาธารณประโยชน์ตามที่พนักงานคุมประพฤติและจำเลยเห็นสมควรเป็นเวลา 12 ชั่วโมง ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 ริบอาวุธปืนของกลาง โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์แผนกคดียาเสพติดพิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 15 วรรคหนึ่ง, 67 ประมวลกฎหมายยาเสพติด มาตรา 90, 104, 145 วรรคหนึ่ง, 162 พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 43 ทวิ วรรคหนึ่ง, 157/1 วรรคสอง ฐานเสพเมทแอมเฟตามีนและฐานเป็นผู้ซื้เสพเมทแอมเฟตามีน เป็นการกระทำความผิดเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 157/1 วรรคสอง ประกอบประมวลกฎหมายยาเสพติด มาตรา 162 ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุก 6 เดือน ฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครอง จำคุก 2 เดือน ลดโทษให้กระทงละกึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ฐานเป็นผู้ซื้เสพเมทแอมเฟตามีน คงจำคุก 3 เดือน ฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครอง คงจำคุก 1 เดือน เมื่อรวมกับโทษฐานมีอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาตและฐานพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาตตามที่ศาลชั้นต้นกำหนดแล้ว จำคุก 13 เดือน ไม่ปรับ ไม่รอการลงโทษ และไม่คุ้มครองประพฤติดจำเลย นอกจากที่

แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น จำเลยฎีกา โดยได้รับอนุญาตจากศาลฎีกาในความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยว่า สมควรรอการลงโทษจำคุกให้แก่จำเลยหรือไม่ กฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติดที่ใช้บังคับในขณะจำเลยกระทำความผิดและศาลชั้นต้นพิพากษาคดีนี้คือพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 ต่อมาวันที่ 9 ธันวาคม 2564 ประมวลกฎหมายยาเสพติดจึงมีผลใช้บังคับ โจทก์ยื่นอุทธรณ์คดีนี้เมื่อวันที่ 19 มกราคม 2565 จึงเป็นการอุทธรณ์ภายหลังจากประมวลกฎหมายยาเสพติดมีผลใช้บังคับแล้ว ศาลฎีกาโดยมติที่ประชุมใหญ่ เห็นว่า การพิจารณาว่าโจทก์จะอุทธรณ์คดีความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดได้หรือไม่ต้องพิจารณาตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่เป็นคุณแก่จำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 3 โดยความผิดฐานเสพเมทแอมเฟตามีนตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 57 ต้องด้วยบทกำหนดโทษตามมาตรา 91 ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำความผิด มีระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 6 เดือน ถึง 3 ปี หรือปรับตั้งแต่ 10,000 บาท ถึง 60,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ส่วนประมวลกฎหมายยาเสพติดซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้ภายหลังการกระทำความผิดได้บัญญัติบทความผิดไว้ในมาตรา 104 ต้องด้วยบทกำหนดโทษตามมาตรา 162 มีระวางโทษจำคุกไม่เกิน 1 ปี หรือปรับไม่เกิน 20,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ บทกำหนดโทษตามประมวลกฎหมายยาเสพติด มาตรา 162 จึงเป็นคุณแก่จำเลยมากกว่า เมื่อความผิดฐานเป็นผู้ซื้เสพเมทแอมเฟตามีนตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 157/1 วรรคสอง ต้องระวางโทษสูงกว่าที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยยาเสพติดให้โทษอีกหนึ่งในสาม ดังนั้น บทกำหนดโทษของความผิดฐานเป็นผู้ซื้เสพเมทแอมเฟตามีนตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 157/1 วรรคสอง ประกอบประมวลกฎหมายยาเสพติด มาตรา 162 จึงมีระวางโทษจำคุกไม่เกิน 1 ปี 4 เดือน หรือปรับไม่เกิน 26,666.66 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ กรณีจึงต้องใช้บทบัญญัติตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 157/1 วรรคสอง ประกอบประมวลกฎหมายยาเสพติด มาตรา 162 มาพิจารณาว่าต้องห้ามอุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริงหรือไม่ เมื่อคดีนี้ศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษจำคุกจำเลยในความผิดฐานเป็นผู้ซื้เสพเมทแอมเฟตามีนแต่รอการลงโทษไว้ โจทก์จึงต้องห้ามอุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริงตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 193 ทวิ การที่โจทก์อุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริงขอให้ไม่รอการลงโทษ แล้วศาลอุทธรณ์รับวินิจฉัยให้และพิพากษาในความผิดฐานนี้มานั้นเป็นการไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญานว่าด้วยอุทธรณ์คำพิพากษาศาลอุทธรณ์ในความผิดฐานเป็นผู้ซื้เสพเมทแอมเฟตามีนเฉพาะที่วินิจฉัยตามอุทธรณ์ของโจทก์เว้นแต่ส่วนที่ศาลอุทธรณ์ใช้อำนาจตามกฎหมายกำหนดโทษจำเลยใหม่จึงไม่ชอบ กรณีเป็นปัญหาข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย แม้จำเลยจะมีได้ยกขึ้นฎีกาศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยและแก้ไขให้ถูกต้องได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225 และพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดียาเสพติด พ.ศ. 2550 มาตรา 3 จึงต้องยกคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ในส่วนที่วินิจฉัยเกี่ยวกับความผิดของจำเลยฐานเป็นผู้ซื้เสพเมทแอมเฟตามีนตามอุทธรณ์ของโจทก์เว้นแต่ส่วนที่กำหนดโทษจำเลยใหม่เสีย ส่วนความผิดฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต เป็นความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 15 วรรคหนึ่ง, 67 ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำความผิด มีระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 1 ปี ถึง 10 ปี หรือปรับตั้งแต่ 20,000 บาท ถึง 200,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ แต่ประมวลกฎหมายยาเสพติด มาตรา 107 วรรคหนึ่ง บัญญัติ

ห้ามผู้ใดมีไว้ในครอบครองซึ่งยาเสพติดให้โทษในประเภท 1 เพื่อเสพ ผู้ฝ่าฝืนต้องระวางโทษตาม มาตรา 164 จำคุกไม่เกิน 2 ปี หรือปรับไม่เกิน 40,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ เมื่อข้อเท็จจริงฟังว่า จำเลยมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพียง 5 เม็ด น้ำหนักสุทธิ 0.480 กรัม ทั้งจำเลยเป็นผู้เสพ เมทแอมเฟตามีนและผู้ซื้อซึ่งเมทแอมเฟตามีน ซึ่งบ่งชี้ถึงการมีเมทแอมเฟตามีนของจำเลยว่าเป็นการมีไว้ในครอบครองเพื่อเสพ ดังนั้น ประมวลกฎหมายยาเสพติดซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับ ภายหลังการกระทำความผิดเป็นคุณแก่จำเลยมากกว่า ต้องลงโทษตามประมวลกฎหมายยาเสพติด มาตรา 107 วรรคหนึ่ง, 164 ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 3 ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษาลงโทษ จำเลยตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 15 วรรคหนึ่ง, 67 และ ประมวลกฎหมายยาเสพติด มาตรา 90, 145 วรรคหนึ่ง นั้น ไม่ต้องด้วยความเห็นของศาลฎีกา ปัญหาตั้งกล่าวแม้ไม่มีคู่ความฝ่ายใดฎีกาขึ้นมา แต่เป็นปัญหาข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับ ความสงบเรียบร้อย ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยและแก้ไขให้ถูกต้องได้ ตามประมวลกฎหมายวิธี พิจารณาความอาญา มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225 และพระราชบัญญัติวิธี พิจารณาคดียาเสพติด พ.ศ. 2550 มาตรา 3 สำหรับปัญหาตามฎีกาของจำเลยที่ว่า สมควรรอการ ลงโทษให้แก่จำเลยในความผิดฐานมีอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับ ใบอนุญาต ฐานพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาต และฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อเสพหรือไม่นั้น เห็นว่า อาวุธปืนของกลางเป็น ปืนยาวลูกซองขนาด 12 ถือว่าเป็นอาวุธที่มีอำนาจร้ายแรง การที่จำเลยเสพเมทแอมเฟตามีน แล้วขับรถบรรทุกส่วนบุคคลพร้อมกับพาอาวุธปืนดังกล่าวและเครื่องกระสุนปืนซึ่งอยู่ในสภาพ พร้อมใช้ยังได้ติดตัวไปตามถนนสาธารณะในขณะที่มีสารเมทแอมเฟตามีนในร่างกาย จึงอาจ ก่อให้เกิดอันตรายแก่ชีวิต ร่างกาย และทรัพย์สินของผู้อื่นที่ใช้ทางเดินรถร่วมกับจำเลยได้ทุกขณะ เพราะอาการเมามายเมทแอมเฟตามีนย่อมทำให้ขาดสติไม่สามารถใช้ความระมัดระวังในการขับรถ ได้อย่างเต็มที่ดังเช่นในภาวะที่มีสติสัมปชัญญะบริบูรณ์ และมีโอกาสที่จะใช้อาวุธปืนและเครื่อง กระสุนปืนดังกล่าวก่อเหตุต่อผู้อื่นได้โดยง่าย อันจะเป็นการกระทบต่อสุจริตชนผู้อื่นและความ สงบสุขของสังคมโดยรวม ประกอบกับอาวุธปืนของกลางไม่มีเครื่องหมายทะเบียนของเจ้าพนักงาน ประทับไว้ หากนำไปใช้ก่อเหตุย่อมยากที่จะตรวจสอบและติดตามหาตัวผู้กระทำความผิด ทั้ง จำเลยยังมีเมทแอมเฟตามีนของกลางไว้ในครอบครองเพื่อเสพอีกด้วย พฤติการณ์แห่งคดีนี้บ่งชี้ เป็นเรื่องร้ายแรง แม้จำเลยไม่เคยต้องโทษจำคุกมาก่อนและมีภาระเลี้ยงดูครอบครัว ก็ไม่เป็น เหตุผลเพียงพอที่จะรอการลงโทษจำคุกให้แก่จำเลย ที่ศาลอุทธรณ์ลงโทษจำคุกจำเลยโดยไม่รอ การลงโทษในความผิดฐานดังกล่าวมานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยฟังไม่ขึ้น พิพากษา แก่เป็นว่า จำเลยมีความผิดฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อเสพ ตามประมวลกฎหมาย ยาเสพติด มาตรา 107 วรรคหนึ่ง, 164 ลงโทษจำคุก 2 เดือน ลดโทษให้กึ่งหนึ่งตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 1 เดือน เมื่อรวมกับโทษฐานมีอาวุธปืนและเครื่อง กระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาตและฐานพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาตแล้ว เป็นจำคุก 10 เดือน โดยไม่รอการลงโทษ ให้ยก คำพิพากษาศาลอุทธรณ์ในส่วนที่วินิจฉัยเกี่ยวกับความผิดของจำเลยฐานเป็นผู้ซื้อซึ่งเมทแอมเฟตามีนตามอุทธรณ์ของโจทก์เว้นแต่ส่วนที่กำหนดโทษจำเลยใหม่โดยลงโทษในความผิดฐาน ดังกล่าวตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ คือ จำคุก 3 เดือน รอการลงโทษจำคุกเป็นเวลา 2 ปี แต่ไม่คุม ความประพฤติ นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์

สุรศักดิ์ ตันโสรังประเสริฐ · อำนาจ โชติชะวารานนท์ · วรพงศ์ มนตรีกุล ณ อยู่ธยา

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) ← deka.supremecourt.or.th ·
<https://www.thaideka.online/deka/4302/2567>